

Ето и тжжните хорей на „Погребение:

„Бий камбана бавно в тишината,
отлетял е и сега един живот.
Труженник безшумен на земята
склопил очи в тегловния хомот...
Стари волове, другари верни
в тихи радости и нужди черни,
возят си стопачина за сетен път.
И в колата седнала невеста
над покойника ридай злочеста
и нивята от напевен плач кжнтят“

В пжстрите картини, които ни рисува, поетжт е сжумял да вложи и сжответно настроение или чувство. Тоя не-обходим елемент на всяко художествено творчество, майсторски изпжлва възсжздадената действителност и прожиква дълбоко в душата на читателя, макар често тия чувства да са само загатнати с една — две думи, или дори не се изказват, а все пак техното присжтствие се усеща, и те повнушение се възприемат. Това е значи т. н. в учебните ржководства „сюжжестивност“ на образите, от която няма ни помен у представителите на бжлгарския символизъм, изпаднали до там да творят „поезия“ без образи..

Ето края на „Завржщане“:

„Звжниците на колата сладко пеят,
Селото спи след дневната умора
Колата спре. С възлнения в гжрдите
почуках. Кучето залая в двора
и рjден глас обади ми се с радост.
О, отворете се вий, порти вिति —
вий спомени на хвржкналата младост“.

Или последните черти на картината „Вечерен звжн“:

„Селото бди. От ясни висини,
чуй, благославя Господ сам нивята —
Вечерен звжн звжни“

В „Утро“ всичко живо се буди и движи, откак цялото село е гржмнало от кукуриганията на петлите.

„Под стрехи лястовичките цвжрчат,
гугукат гжлжби по старите черници,
юрдечки, гжски квакат и гжлчат
запжтили се кжм реката на редици.
Пред кжщний праг стопанка грижна, ранобудна
Сжс шиника вжв ржце сжбра за миг